

Räddar vi kroppar men dödar själar?

» Det brådskar. Det är nu vi måste hitta svar på dessa frågor«

Coronapandemin har tvingat fram dramatiska beslut som i sin tur väckt etiska dilemman. Nu tänker jag inte i första hand på beslut som behöver tas på sjukhusens intensivvårdsavdelningar, utan beslutet att isolera stora delar av befolkningen. För att skydda oss alla från viruset har en situation uppstått där hemmet inte så sällan förvandlats till ett fängelse för de äldre och där kökets trygghet ersatts av våld och aggressivitet. Många pensionärer känner sig inlåsta med ångest och ökad psykisk ohälsa som följd. Misshandlade kvinnor frågar sig om det inte varit bättre att ligga sjuk i en respirator än att ligga slagen på köksgolvet. I de tomma hotellen sitter ägarna med sina suicidala tankar. Våren 2020 har skapat ett nytt existentiellt landskap.

Kan vi som kyrka hjälpa människor att fatta de svåra etiska besluten mellan isolering och gemenskap? Kan vi som kyrka erbjuda en karta som hjälper människor att navigera i rädslans landskap? Fokuserar vi som övriga samhället på att rädda kroppar och koncentrerar oss på att dela ut mat till de instängda? Vem räddar då människornas själar?

När all kultur tagits ifrån människor, när gudstjänster i bästa fall är något man kan se på TV, när den fysiska beröringen är något man fruktar, när gemenskap kan döda, då ropar själen efter mening. Har vi som kyrka under de gångna två månaderna kunnat svara på detta rop? Hur kommer vi att svara under de kommande två månaderna? Kan vi erbjuda en väg som räddar både kroppar och själar?

Just nu har Svenska kyrkan en unik möjlighet att rädda själar, själar som längtar efter hopp och mening, längtar efter det vi kallar Guds närvaro. Matkassar ställda utanför stängda dörrar och TV-sänd psalmsång är bra, men är de ett svar på människans djupaste längtan? Andra organisationer kan också handla mat och sjunga vackert. Vi

som kyrka kan något mer. Vi är experter på kris och ångest och sorg och söndriga verkligheter. Vi vet hur viktigt det är med kroppen, men vi vet också att själen är lika viktig. Om den inte hittar riktning och känner mening, förtvinar den – hur mycket omvårdnad kroppen än får.

Nu är det vi som hamnat mitt i en krigszon, som vi dessutom inte kan se, där vi tvingas göra val som direkt kan leda till död eller liv. Vi ser hur olika länder valt helt olika strategier, och vi ser hur Svenska kyrkan valt olika vägar i olika delar av landet. Vilken väg som i det längre perspektivet visar sig vara bäst, vet ingen idag. Det vi vet är att människor lider. Lider av ensamhet, instängdhet och rädsla. Hur kan vi som kyrka lindra ensamheten när vi inte kan mötas? Hur kan vi tala om rädslan när vi inte längre kan ta en kopp kaffe tillsammans och försiktigt sträcka ut vår hand mot en medmänniska? Hur kan våra ögon blicka in i en annan människans själ när vi ska hålla social distansering?

Det brådskar. Det är nu vi måste hitta svar på dessa frågor. Vi har bara några veckor på oss. Då måste vi samarbeta, dela konkreta erfarenheter med varandra, mellan församlingar och mellan stift. Det är nu vi har en fördel av att vara en nationell organisation, en organisation som har erfarenhet av krig och katastrofer. Vanmakten och mörkret skrämmer inte, så länge vi förmår se att Kristus väntar mitt i det brutna, så länge vi kommer ihåg att Getsemane och Golgata följs av den tomma graven och Emmaus.

ULF LINDGREN